

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamantele se întemeiază pe motive care sunt identice cu cele invocate în cauza T-7/11, *Bank Melli Iran/Consiliul*.

⁽¹⁾ JO L 281, p. 81.

⁽²⁾ JO L 281, p. 1.

⁽³⁾ Decizia 2010/413/PESC a Consiliului din 26 iulie 2010 privind adoptarea de măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Poziției comune 2007/140/PESC, JO L 195, p. 39.

Acțiune introdusă la 6 ianuarie 2011 — Air Canada/Comisia

(Cauza T-9/11)

(2011/C 72/42)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Air Canada (Saint Laurent, Canada) (reprezențanți: J. Pheasant și T. Capel, Solicitors)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile reclamantei

- Anularea deciziei, inclusiv a articolelor 2 și 3, sau, alternativ, anularea în parte a deciziei în temeiul articolului 263 TFUE;
- anularea amenzii aplicate sau, alternativ, reducerea în tot sau în parte a cuantumului acesteia în temeiul articolului 261 TFUE;
- obligarea Comisiei să ia măsurile necesare pentru a se conforma hotărârii Curții, în temeiul articolului 266 TFUE, și
- obligarea Comisiei Europene la plata cheltuielilor de judecată efectuate de Air Canada în cadrul prezentei proceduri și a oricăror proceduri ulterioare.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii formulate, reclamanta invocă șase motive:

1. Prin intermediul primului motiv, reclamanta invocă o încălcare a dreptului său la apărare întrucât Comisia a modificat conținutul material al cazului său între

momentul comunicării privind obiecțiunile și acela al adoptării deciziei, întemeindu-și astfel decizia pe motive de fapt și de drept noi cu privire la care reclamantei nu i s-a oferit nicio oportunitate de a fi ascultată.

2. Prin intermediul celui de al doilea motiv, reclamanta arată că:

— decizia se întemeiază pe probe inadmisibile întrucât probele materiale pe care se întemeiază decizia Comisiei împotriva reclamantei sunt inadmisibile;

— prin faptul că a reținut anumite probe împotriva reclamantei considerând în același timp că alte probe identice sau în esență similare acestora nu sunt suficiente pentru a dovedi o încălcare de către alți destinatari ai comunicării privind obiecțiunile și prin faptul că nu a luat în considerare precizările referitoare la situația de fapt făcute de reclamantă, Comisia a încălcat principiul de drept al UE al egalității de tratament și nu a aplicat un standard de probațiune corect în temeiul dreptului UE.

3. Prin intermediul celui de al treilea motiv, reclamanta susține că nu există nicio încălcare la care aceasta să fi participat întrucât:

— nu s-a constatat la articolele 2 și 3 din dispozitivul deciziei că reclamanta a participat la încălcarea unică și continuă descrisă în considerentele acesteia;

— Comisia nu a îndeplinit condițiile legale relevante prevăzute la articolul 101 alineatul (1) TFUE și în jurisprudența aplicabilă în vederea atribuirii în sarcina reclamantei a răspunderii pentru o încălcare unică și continuă;

— în temeiul probelor pe care, în lumina celui de al doilea motiv, Comisia are dreptul să le rețină pentru reanalizarea obiecțiunilor sale împotriva reclamantei, decizia nu dovedește existența niciunei încălcări de către aceasta.

4. Prin intermediul celui de al patrulea motiv, reclamanta susține că nu s-a definit sau, alternativ, nu s-a definit în mod corect piața relevantă, încălcându-se astfel obligația legală aplicabilă în temeiul jurisprudenței UE și, în special, încălcându-se principiul securității juridice și principiul proporționalității.

5. Prin intermediul celui de al cincilea motiv, reclamanta susține că amenda ar trebui anulată în totalitate sau, alternativ, redusă în mod semnificativ (inclusiv în totalitate) în temeiul celorlalte motive invocate, precum și ca urmare a neaplicării de către Comisie a principiului de drept al UE al egalității de tratament cu ocazia stabilirii cuantumului amenzii.

6. Prin intermediul celui de al șaselea motiv, reclamanta arată că decizia nu este motivată, încălcându-se obligația de motivare prevăzută la articolul 296 TFUE.

Acțiune introdusă la 6 ianuarie 2011 — Sina Bank/Consiliul

(Cauza T-15/11)

(2011/C 72/43)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Sina Bank (Teheran, Iran) (reprezentanți: B. Mettetal și C. Wucher-North, avocați)

Pârât: Consiliul Uniunii Europene

Concluziile reclamantei

- anularea punctului 8 din secțiunea B din anexa VIII la Regulamentul nr. 961/2010 ⁽¹⁾, în măsura în care se referă la reclamantă;
- anularea scrisorii-decizie a Consiliului din 28 octombrie 2010;
- declararea ca fiind inaplicabil a punctului 8 din secțiunea B din anexa II la Decizia 2010/413/PESC a Consiliului privind adoptarea de măsuri restrictive împotriva Iranului ⁽²⁾, în măsura în care se referă la reclamantă;
- declararea articolului 16 alineatul (2) din Regulamentul nr. 961/2010 al Consiliului ca fiind inaplicabil reclamantei;
- declararea articolului 20 alineatul (1) litera (b) din Decizia 2010/413/PESC a Consiliului ca fiind inaplicabil reclamantei;
- obligarea Consiliului Uniunii Europene să suporte propriile cheltuieli de judecată, precum și cheltuielile de judecată efectuate de reclamantă.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă patru motive:

1. Prin intermediul primului motiv, reclamanta susține că nu sunt îndeplinite, în ceea ce o privește, criteriile materiale de

desemnare potrivit regulamentului și deciziei din 2010 atacate și/sau Consiliul a săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când a stabilit dacă sunt sau nu sunt îndeplinite criteriile. Prin urmare, desemnarea reclamantei nu este justificată.

2. Prin intermediul celui de al doilea motiv, reclamanta susține că desemnarea sa încalcă principiul egalității de tratament;

— reclamanta a fost supusă unei inegalități de tratament în raport cu situația altor bănci iraniene;

— reclamanta a fost supusă unei inegalități de tratament în raport cu situația altor bănci iraniene incluse pe listă, atât în regulamentul din 2010, cât și în decizia din 2010;

— reclamanta a fost supusă unei inegalități de tratament în raport cu situația „Daftar” și a Fundației Mostaz’afan.

3. Prin intermediul celui de al doilea motiv, reclamanta susține că dreptul său la apărare nu a fost respectat și că cerința privind motivarea sancțiunilor nu a fost îndeplinită întrucât:

— reclamanta nu a primit nicio informație de la Consiliu în care să își prezinte punctul de vedere cu excepția unei motivări laconice de două rânduri, generale și imprecise;

— în pofida faptului că reclamanta a depus la Consiliu cereri detaliate de informare în ceea ce privește desemnarea sa, Consiliul nu a răspuns nici la scrisorile reclamantei, nici la cele ale avocaților săi;

— această situație face imposibil să se stabilească dacă măsura este întemeiată sau dacă este afectată de o eroare;

— orice dovadă adusă împotriva reclamantei ar fi trebuit comunicată acesteia, în măsura în care este posibil, fie concomitent, fie cât mai curând posibil după adoptarea unei prime decizii prin care fondurile acesteia sunt înghețate.

4. Prin intermediul celui de al doilea motiv, reclamanta susține că măsurile restrictive încalcă dreptul de proprietate al reclamantei și nu sunt proporționale, contrar principiului proporționalității unei decizii din dreptul Uniunii Europene întrucât:

— nu există o legătură între obiectivul urmărit de Consiliu și măsura restrictivă impusă reclamantei;

— Consiliul nu a identificat nicio tranzacție în care ar fi implicată reclamanta;